

Стан, Редакције и Админ.:
Космајска ул. бр. 22.

www.nb.rs
Огласи се дају у Админ.
Цена утврђена.

Цеплаћена се писма не при-
мају. — Рукописи се не
не враћају.

Писма, рукописе, новац и
све остало што се односи
на лист, слати власништву
листа.

СТРАЖА

Адреса за телеграме:
„СТРАЖА“ — БЕОГР

Претплата за Србију
на пошти:
на годину . . . Дни. 12.—
„ шест месеци . . . „ 6.—
„ три месеца . . . „ 3.—
„ један месец . . . „ 1.—

Претплата за иностранство
на пошти:
на годину . . . Дни. 36.—
„ шест месеци . . . „ 15.—
„ три месеца . . . „ 7.50

СЛОБОДОУМНИ ОРГАН ЈАВНОГ МИШЉЕЊА

ТЕЛЕФОН УРЕДНИШТВА. 1092

Изази сваки дан у 6 ч. пре подне.

ТЕЛЕФОН ШТАМПАРИЈЕ 1092

Изгубили главу

Аустријски ерцхерцози крију паре у швајцарске заводе.

ЖЕНЕВА, 27. јануара.

Паника која је обузела народ услед неуспеха на бојном пољу пренела се и у чланове династије и сви они, који нису у војсци напуштају земљу. Приватна царева благајна, као и новац осталих чланова уложен по разним банкама сав је дигнут и уложен у овдашње новчане заводе.

У овдашњим владајућим круговима услед овога влада уверење да је стање у дунавској монархији веома критично и да су и двор као и влада изгубили потпуно главе и да не верују више у ма и најмањи успех својих армија.

Погранично чиновништво

Рат је страши, а после-
днице, које избијају тек по свр-
шетку његову — ужасне су.
Историја је утврдила, да
су државе и народи свакад,
још далеко после рата, осе-
ћале све тешкоће и ужасе
његове, па и овда, када су
из рата као победитељке иза-
шле, јер и у томе сретном
случају, осећале су још дуго
силан губитак, који им је рат
ванео. Жртве, које им је рат
прогутао, не могу се никада
накнадити.

С друге стране, рат остав-
ља за собом пустош на све
стране, а упропашћује ста-
новништво поглавато оне др-
жаве, на чијем се земљишту
рат водио, те ово годинама
не може да се подигне.

У колико је већи простор
ратишта, у толико је већи
број упропашћеног становни-
штва, што после рата јако
утиче на материјално стање
саме државе.

Зато свака држава, а сви
народи избијају рат у ко-
лико је више могуће, а ра-
тују само у случају крајње
нужде, кад им од тога зависи
каква неопходна потреба или
сам опстанак.

Само оне државе, којима
на челу стоје несавесни и глу-

пи људи — ратују из освете.

Баш зато, што се знају све
ужасне последице рата, ста-
рају се да време трајања рата,
влада свих ратујућих држава,
да своје становништво — у
колико је више могуће — са-
чувају од материјалног про-
падања. Пут и начин, којом
поједине владе ово постига-
вају, — може бити више страни,
али је код свију циљ један и
исти.

И у нас, у Србији, стара
се влада, да овај циљ постигне,
а свакако ће и по свршетку
рата радити на томе, да се
јад и невоља, које рат за со-
бом оставља, буде ублажен,
помажући на разне начине о-
штећено становништво. Да ће
тако бити, јамчи нам владин
рад за време трајања, а и по
свршетку прошла два рата,
те ће вероватно тако, ако не
и бољи бити и овај пут, јер
је наша влада обогаћена иску-
ством у прошлим ратовима.

Знајући све ово, чудимо се,
да је влада још и даље оста-
вила на милост и немилост
случају читав један сталеж,
за који је дужна старати се
— а то је чиновништво по-
граничних места.

Данас ако ико, оно ово чи-
новништво иде на сусрет си-

гурној и неизбежној матери-
јалној пропасти, — а о оно-
ме што после тога долази,
држимо, да не треба ни го-
ворити, јер је то опште по-
зната ствар. — Само весело
срце, кудељу преде, — само
оно чиновништво, које нема
да се бори за материјални оп-
станак, може бити, и може
се одржати на висини свога
позива. — То је истина, коју
нико оборити не може, и баш
зато, што то свако зна, чу-
димо се што влада не хита,
да ове људе сачува од ко-
начне пропасти.

Сви ми, становници погра-
ничних места, врло добро зна-
мо, како је спроведена сва-
куација пограничних места. —
Знамо, да је велика већина
пограничног чиновништва на-
пустило места у последњем
моменту, не могав понети со-
бом ништа, јер у многим ме-
стима није било никаква под-
воза. — Просто се узела за
руке породица, и пешице ла-
дом за осталим светом. —
Свако је од њих могао рећи:
„што је рува — на мени је,
што је крува — у мени је.“
Све што се годинама текло,
одкидајући од уста, оставље-
но је, а изнела се само гола
душа. — Колике је издатке
имало ово чиновништво, по-
влачећи се из места у место,
и живећи у страном месту
пуна два месеца, држам да
није потребно истичати. —
Када је непријатељ истеран

са нашег земљишта, чинов-
ништво је враћено у место
свога седишта. — Неки су
од пуне куће, затекли само
нешто од дрвених ствари, а
неки баш ништа. — Цела им
је имаовина упропашћена и
уништена. — Многи нису и-
мали, нити сада имају на шта
да легну, шта да обуку. —
Остали су голи и боси без
игде ичега. — Намирнице су
у свима местима тако ужасно
покупиле, да је неким цела
утростручена и учетворостру-
чена, а плата чиновника —
остала је иста. — Живот у
опште покупио, у крајњој
немаштини, незна где да се
окрене и ша да ради. — И
ако је потребе свес на ми-
нимум, сам живот је далеко
скупљи но пре. Од плате му
не може остати да купи што
му је најнужније, — да има
бар на шта лећи, и шта обући.
Залужити се не може — све
и да хоће — јер нема где. Ни-
ко неће да помогне. Уз то
још долази и издржавање по-
родице у страном месту, јер
да их доведе кући — на то
ни један ни мислити не може
из простог разлога, што нема
на шта да их доводи. На коју
год страну окренете, зло и
само зло, а излаза не може
да нађе.

Седам се месеци скоро па-
тило и мучило. Седам месеци
се борило са скупом и н-
маштином а под сталном то-
повском и пушчаном ватром

на неким местима. Седам ме-
сеци — седам вечности! Др-
жимо, да је ово доста!

Влада би требала што пре
да се постара, да ове људе
ослободи ових мука и коначне
материјалне пропасти, којој
очевидно у сусрет иду, а о
здрављу ових јадника да и не
говоримо, јер је оно и тако
већ сасвим растројено.

Држимо да би не само
право и поштено било, да се
овим јадницима што пре по-
могне, но да је то и дужност
влада, а начин је прост и лак.

Влада треба сво чиновни-
штво да замени другим из
позадине, који нису осетили
никакве тешкоће рата, а по
могућству са таквима, који
су без породица, те који ће
многo лакше моћи подносити
ове издатке; — а ове, који
су већ све изгубили, и који
се за седам месеци доста и
предоста намучили, да пре-
мести у позадину.

Нарочито скрећемо пажњу
влада на чиновништво у Ша-
пу, Лозници, Љубовији, Круп-
њу, Богатићу, Обреновцу, Ум-
ци и другим местима на са-
мој граници. Већина ових љу-
ди, изгубила је све што је и-
мала, па ако сада присиљен,
да издржавајући породице на
страни, трочи на две стране,
— то ће оно бити матери-
јално коначно упропашћено,
да се после вижда више не
дигне, а у том случају пада
грех на душу владе.

Ми немамо ништа противу тога што она то чини али треба и нас овамо у Београду снабдевати са цигаретама. Молимо надлежне да ову ствар регулишу тако да буде ако ништа више: и вуца сити и овце на броју.

Пажња грађанству

Према наредби војних власти и поштански пакета за приватна лица и војне обавезнике подлеже цензури.

Да се не би задавао излишан и дангубан посао око отварања и поновног затварања, извештава се заинтересовани свет, да палете треба доносити отворено најближој државној поштанској станици, где ће се садржај прегледати па затим у присуству војног цензора и поштанског чиновника пакет пропасно затворити.

Општински хлеб

Јуче је београдска општина издавала хлеб, у режији којег тежи 1 кг. а по цени 0,50 л. д.

Крађа на железници

Пошто се на полазним железничким станицама дешавају врло честе крађе, а нарочито овде код Београда, где су пре три дана једне вечери, украли једном официјару куферче са стварима, у вредности 250 динара што их је купио за своје другове на положају, — скрећемо пажњу надлежнима на ову ружну појаву а публици — путницима да чувају своје ствари, да после не буде доцкан, јер је и полицији немогуће да овакве кесароше одмах пронађе.

Пример за углед

На последњој железничкој станици код Београда, тамо је командант станице г. Бајлони резервни коњички поручник. Г. Бајлони је схватио врло правилно значај спречавања заразе и за то пред полазак воза, комбанује вагоне за рањенике, болеснике и пунике. Дакле изолује све болесне војнике и смешта их у засебне вагоне који су пре овога дезинфиковани. Ту влада прави ред и у свему се може

сматрати да он његову дужност свата најправилније. Да је среће да у савима станицама влада овакав ред и поредак.

Јелена — Ленка Ђорђевић

Породицу честитог трговца г. Ђорђа Ђорђевића и сина му г. Марка Ђорђевића народног посланика, задесила је тешка жалост. 5 јануара ове године преминула је супруга г. Ђорђа Јелена — Ленка а мати г. Марка Ђорђевића.

Породици г. Ђорђевића наше саучешће а пок. Јелени нека Бог подари рајско на еље.

Помен

Државни Савет, као руковолац задужбине „Велимиријанум“, чиниће помен оснивачу те задужбине Велимиру Михајлу Теодоровићу. Помен ће, према правилима задужбинским, бити на дан смрти великог народног добротвора, у суботу 31. јануара ове године; а одржаће се у Крушевцу у цркви Цара Лазара, тачно у 10 часова.

После црквеног помена биће јавни свечани састамак Државног Савета, на коме ће се изнети стање задужбинског фонда.

Фрања бежи

ПЕТРОГРАД, 28. јануара

Петроградско „Утро“ доноси да је Фрања Јосиф, после крунског савета на коме је изјавио да ће да абдицира у корист престолонаследника Карла Фрање Јосифа, напустио Беч и отпутовао у Загреб.

НА КАРПАТИМА

— ОГОРЧЕНА БОРБА. —

НИШ, 29. јануара.

Према једној вести из Букурешта на Карпатима се води ужасна борба између руских и аустронемачких трупа.

Дневник једног артиљерца

из српско-аустриског рата

— Видов-дан. — Судбоносан дан по Српство. —

Гледати рањенике доста је тугаљиво, али гледати женске рањене, то је ужасно! Онај тајни женски глас, па кад јакне, просто пара срце у то веку. Коса расветлема, лице крваво и нагрђено, одело у нареду чини их као првачудовишта. Али кад се човек мало боље загледа у та чудовишта, видеће да су она била до колико јуче ретке лепотице и да им је срце било пуно сестринском нежношћу или материнском љубављу; при тој помисли, мора свако срце помустити.

па ма било и тврђе од камена. Што смо даље ишли, све смо више сретали рањенике обојега пола и свију узраста. Доцкан у ноћ стигли смо у селу Осечина и поставили бивак баш код саме цркве. Од цркве се лепо види кућа Недећа потомака браће Недећа, а један ми је старац показивао и где су обично Недећи дочекивали Турке.

2. августа. Остала смо на истом месту. Поред самог нашег бивака иде пут који води из Шапца, а који је закрчен

бежањом из Мачве. Бегунци из Шапца готово сви иду пешке и голи! Већина њих немају ни капе на глави, што је знак: да су они бегали и како је који могао само да што пре утекну. Без хране и без моваца да исту купују они су осуђени или да просе или да гладују, или да се храме још незрелим воћем којег у овом крају има у изобилју, али ће после тога неминувано доћи оно што је најгоре, а то је тифус.

Осечина, као и сва околна села, је врло растурено село, али је романтично! У њему живи врло миран народ и већина лепе женске које у свечаном оделу непрестано долазе да виде ту одабрану војску и диму Србије (хаубичари су заиста одабрана војска, и ја се дичим што ми је пало у део да у њој служим) и да гледају те велике топове за које многе од њих нису ни чуле.

3 августа био је чини ми се најгори дан кога сам икад у веку занамтио! Без претеривања могу рећи да су боља сто дана најочајније борбе, него један овакав дан у позадини. Данас смо оставили бивак и вратили се натраг истим путем којим смо и дошли. Кад смо изашли на друм који води из Лознице затекли смо хаос и неред да гора не може бити; кола, нека са рањеницима а нека натоварена сељачким стварима и намирницама закрчили пут; пешачки свет притиско сав простор поред друма, и само иде, просто бежи, не обзирући се ни нашта и не гледајући викога. Стоји писак деце, дрека женскиња, плач матера и јечање тешко рањених. Насмо ишли дуго, тек што смо изашли из Осечине, стиже наређење да станемо. Тек што упаркирасмо топове у једној башти поред самог друма и пустисмо во-

лове на пашу, док повика водник ове батерије: послуга напред са пушкама, а возари запрежи! Шта може страшније да буде од ове и оваке команде?! Тек пуштени волови на пашу растурили се сваки на своју страну, а возари чувши такву команду а да си што пре запрегла, потрчише сваки на своју руку, те се направи једна гужва да је се једва дошло допреда.

Послуга пак са пушкама потрча напред, како би колико толико задржали непријатеља и дали времена батерији да измакне. Али како у свачему другом тако и у овом догађају има доста и комике; они који се мало уздају у себе, који више желе да просе него да деле помоћ и који мисле: да ако ова погину неће сунце више да греје, па бојећи се да свет не остане у мраку почеше давати своје пушке другима, те како би избегли борбу и остали живи. Гледајући такве сцене, и видећи шта се код појединаца ради, и ако сам нишанџија, и ако треба да будем увек поред свога топа, зграбих једну пушку од најближег до себе па погрчим напред не знајући ни сам, куда, зашта и против чега. Једино шта сам мого тога момента да мислим то је, да је се каква непријатељска чета добровољаца пробила неопажено, и сад руши и пали у позадини!...

Пређосмо једну доста дугачку и стрмениту косу и тек кад изађосмо на брдо увидесмо у чему је ствар. Непријатељски аероплан и ништа ван тога, ками боже само о великог трчања и претрпелог страха! Аероплан ти лепо пређе преко нас, обиђе чак до Ваљева и врати се здраво и весело тамс, одакле је и дошао, носећи пуно интересантних извештаја својој команди.

АРМАН.

КЋЕРИ ГРЕХА И ПОРОКА

Први корак у порок

(29)

ГЛАВА I

— Нулић се приближује своје циљу —

Али сада није могао да одступи, јер одступити сада, када је толико утрошио и новаца, као и времена значило би претрпети не неуспех већ страхан фијаско. А то до данас Нулићу још најне пасирало.

Једног лепог дана Нулић је дошао и саопштио је Невенки, да је нашао ку, старојка и девера, и да ће, ако она нема ништа против тога приредити једну вечеру, на којој ће се она са њима упознати. Наравно да је та вечера морала бити у стану њеном пошто би иначе незгодно било да се она Невенка, повлачи по кафанама.

Јер, још мање је имало смисла да она иде у његов момачки стан. Невенка, која је већ у неколико навикала на Нулића, па чак шта више и осећала меку врсту наклоно-

сти према њему, није имала ништа противу овога.

Шест месеци беше већ прохујало од дана када се у њезиној кући одиграо страхан догађај. Она је почела да долази к себи!

На њеним дотле блесим образима почела се је да враћа стара румен. Младост јој се огледала на сваком кораку, при сваком покрету њезином.

Тај дан био је нешто необичнији у кући Нулићеве рођаке. Цео дан се пекло и кувило. Невенка, пак, била је изишла у варош да купи неке потребе за њу. У 7 часова све је већ било готово. Чекало се на Нулића и кумове. Сто је био дивно намештен. Невенка је била уложила све своје знање, сву своју умешност. На себи је имала дивну црну свилену хаљину и са обавијеним витицама око главе изгледала анђеоски лепа.

их насмејао рече:

— Баш ни најмање, ја баш и водем што сте донели само две!

И ако му баш није било право што г-ђа Смиља не испуњава обећање, он је то казао више рећи у ирони, држећи се оне мудре изреке: „боље ништа него ништа.“

— А ви г-ђа Живка?

— Па скупа су јаја, знате како је?

— Али за Бога г. Р. зар се ви секирате још и за такве ситнице? Иронијом га упита г-ђа Смиља!

— А, не, ја баш и водем што није донела торте, као запета пушка следовао је одговор г. Р. чији је одговор тукао као маљен оне које не испунише обећање.

Ствар се свршила на томе: што је г-ђа Смиља платила цео цех а оне друге и не долазе више у болницу због тих проклетих торти.

Ја знам да ће се г-ђа Смиља љутити што је „изашла“ у новинама али сад би био у праву г. Р. да је упита: „зар се ви секирате још за такве ситнице?“

А она би требала да одговори: А не, ја баш и водем што су ме „метнули“ у новине“.

Ратка пошта

Приликом последњег упада Аустројанаца нестало је из Шапца госпође Софије Илићке удове. Ко што зна о њој нека јави њеној кћери госпођици Зори Илићевој учитељици у Велесу или мени.

Александар Околичани

Капетан I кл.

Молим свакога ко би што знао о мом мужу Милошу Маричићу из Жар ова, обвезнику 3 чете 2 батаљона 7 пука 2 позива, за кога сам разне гласове чула, извести: јели у животу и где се налази? Унапред благодарим свима Милева жена М. Маричића из Жаркова, среза врачарског округа београдског.

После ове опкладе стиже глас некако убрзо да су Аустројанци узели Ваљево и да напредују овамо.

Г-ђа Смиља и Живка, пошле у Ниш тог истог дана. После пет дана стиглоше вести да су Срби потукли Швабе и гоне их. Повратише се би Шабац, Лозницу, Ваљево и остала места, повратише се из бегства и г-ђе...

Дођоше у амбуланту...

— Е, сад је ред да се опкладе приведу у дело, рече г. Р. Дакле г-ђа Смиља..

— Ја сам донела две торте, правдала се г-ђа Смиља.

— Е, то није лепо. Ви знате како ја страсно једем торте, љути се г. Р.

— Али за Бога г. Р. зар се ви секирате још и за такве ситнице?

Г. Р. који је иначе врло симпатичан и пријатан по нарави благ и духовит, да би

Бој на Церу

Спевао Љубисав Драшко-вић, поднаредник 3 ескадрона коњичког пука Шумадијске Дивизије 1 поз.

Измеђ војске и три официра
 Јер Срби им саломише крила
 Осам топа па и осам кара
 Лепог има од Србина ћара
 Шумадинци топове узеше
 Па говоре и уз реч се смеше
 Добри коњи и добри топови
 Али лоши јунаци Швабови
 Па у ропство потераше вако
 Осташе им Маџарице младе
 Сузе лију потоком се крију
 Сада иду право за Србију
 Спроводици све млади бекари
 Што ни један за живот не мари
 Шваба слуша Србина бећара
 Заборави његовога цара
 Коњаници дуго ту не бише
 Јер наредбе нове предобише
 Да се спусте преко равне Мачве
 Те Маџаре из Шапца избаце
 Па не стоја два бијела лана
 Док с иступи војска од мегдана
 Са Мишара пушке загрокташе
 Код коњице сабље зацикташе
 С положаја градски одјекује
 Старе борце ојди поминује
 Баца зрна на обали Саве
 Да душману ту дође до главе
 Да куприју на Сави поквари
 Па ће лако свим да господари
 Тад се Швабе у чуду видеше
 Ђуприју им Срби раскинуше
 Што год живо на мосту бијаше
 Од тог ништа није било наше
 Све потоци та студена Сава
 Јер Србину свуд помаже слава
 Виде Србин да Шваба оступа
 Са три стране са војском наступа
 А коњица са бока бијаше
 И од једном сви коњи појаше
 Брзо сабље оштре повадише
 И у Шабац јуриш учинише
 Што у граду живо затекше
 Под оштру га сабљу подметуше
 На прелазу стражу поставише
 Српском робљу помоћ учинише
 Пуну цркву Шваба затворио
 Па из Кленка ватру оборио
 Белу цркву јесте запалио
 И торањ је на земљу свалио
 Црква гори робље у невољи
 Докле војник врата не отвори
 Кад је војник врата отворио
 А из цркве робље испустио
 Робље поје из цркве у излаз
 Поред српске војске да пролази
 Виче у глас да живи Србија
 И та храбра војска шумадија
 Ви сте данас наши спаситељи
 Добри су вам били учители
 Нас је Шваба овде затворио
 И велика чуда порадито
 Муке нам је тешке задавао
 На вешала много оправито
 Бог нек буде Србу у помоћи
 Душман бежи из Шапца у ноћи
 Побегосхе ка равноме Срему

Премичу се ка брзоне трену
 Војску пење и бега ка Бечу
 Оне Срби главу да осечу
 Па се фале своје цару Франџи
 Море царџи ти се Срба мани
 То су људи свакојаке ћуди
 Сваки напред отворило груди
 Што год живо у Мачву преведе
 Све га Србин у ропство одведе
 Мало воде а много побеше
 Но се царџи ти остави више
 Докле нису прешли преко Саве
 Неће бити ни на теби главе
 Јоште царџе у ријечи беше
 Али Срби мостове почеше
 И прођосхе преко воде Саве
 Ни једнога не заболџе глава
 Чим пређосхе одмах се развише
 Сваки своје правце подобише
 Коњаници низ Саву одоше
 До Прогара села не дођосхе
 Беше Шваба рова заровио
 На патролу ватру оборио
 Патрола се поче пушкарати
 Док Саватић батерију испрати
 Брзу паљбу топови почеше
 Па све швабе у рову сагреша
 Шваба бега право ка Земуну
 Наше крило већ стиже у Руму

(Наставиће се)

ЊИЖАРА Косте В. Илића

Београд Краља Милана 70
Има на продају велику количину најбољег француског коњачка и продаје на више и мање. Флаша од 7 деца стаје 8 — дин. Флаша од 1 литра стаје 10 динара. 10—15

Штампарији Драг. Грегорића и Друга потребна су три човека за сиретање машине.

(100) Сто динара награде

На путу Аранђеловац—Топола пре два месеца изгубљена је једна велика кутија са овим стварима: једна драп пулпинска хаљина, дечиј (роза) атласно јорганче, 60 дечијих огртач, једна сукња зелена штофана, 20 дечијих кошуљица, 20 дечијих чарапца, 10 хаљиница дечијих нових, 2 капице свилене дечије, 2 пара ципелица дечијих, 8 половних хаљиница, дечији веш (кошуљице, бенке, кецељице), једна драп шустикла, 40 метара веза, једна нова мушета вестаска, и још неке ситнице. — Моли се онај ко буде нашао, да донесе у радњу НИКОЛЕ РАДОВАНОВИЋА трг. из Аранђеловца где ће добити награду од 100 д. 33

УГЉА Шлеског 1-ве врете
УГЉА дрвеног — Лигнита
 ПРОДАЈЕ НА ВИШЕ И МАЊЕ
 Обратити се у радњу
 Спире Милошевића и Комп.
 до Народне Банке
 10-10

ПЕЧАТОРЕЗАЧКА РАДЊА
 ИЗ БЕОГРАД
Жирка Ерлекбајка
 Обреновића улица преко пута „Руског Цара“ у Нишу
 прима поручбине печата и штампарије. Гравира златне и сребрне ствари, израђује брзо и солидно по умереној пени. На захтев шаље свој илустровани ценовник 26 1—10

— ЈАКОВ Д. ПРОТИЋ
 ађутант — пешад. поручник VII пука I позива
 Данас пре подне у 10 сати биће погребено тело војак Јаше Д. Протића, пешад. поручника — ађутанта — VII пука I позива на новом гробљу, који је погинуо у Лесковцу од војника зликовца.
 Моле се пријатељи да изволе присуствовати сахрани.
 ОЖАЛОШЋЕНИ:
 Димитрије Протић, пешад. кап. I кл; тужна мати Марија; брат Теша, свештеник и остала родбина.

Са болом у души извештавамо сроднике, пријатеље и познанике, да је наш добри и мили незаборављени син и брат
— НОВИЦА М. МАТКОВИЋ
 кафеџија, обвезник I позива при штабу X. пука Окр. Команде
 преминуо је после кратког али врло тешког боловања 20. децембра 1914 год. од тифуса, у Чачку где је и сахрањен.
 Смрт која немилостиво коси и оно што по природи још није за онај други свет, покоси и живот нашег драгог нам Новице, што у најлепшем цвету своје младости 28. год. а нас остави да за њиме до века тугујемо.
 Овом приликом сматрамо за свету дужност изјавити нашу топли благодарност лекарима чачанске војне болнице: г. г. Крстићу, Богдановићу и Јаковљевићу који сав свој труд уложише те да нам покојника спасу од те проклете болести но Бог и судбина не даде.
 Исто тако велику захвалност дугујемо г. Милану Гавриловићу, свештенику из Чачка који опело над покојником изврши, као и г.ђи г.ци М. Главинића из Чачка, г. г. Милутину Стругаревићу, Велимиру Лазићу, Љуби Стаменићу, г.ђи Даринки и г.ђи Драги Д. Илића, нашој куми и куму М. Драгутиновићу овлаш. који нам се у овој превеликој тузи и жалости мађосхе помогосхе и у неколико тугу ублажише.
 Нека је вечита хвала свима онима који нам писмено и усмено изјавише саучешће за нашим покојним Новицом, његову смрт оплакали су многобројни његови пријатељи другови и познаници а највише ми
 ВЕЧИТО ОЖАЛОШЋЕНИ:
 Мати Љубица; сестре: Персида и Ната; брат Илија, редов ђачке чете и остала родбина.
 24 3—3

ШТАМПАРИЈА

Драг. Грегорића и Друга

БЕОГРАД Космајска улица бр. 22. БЕОГРАД

Препоручује се поштованом грађанству за израду сваковрсног штампарског посла као: часописа, циркулара, вињета, свадбених позивница, вереничних карти, посмртних листа

Штампарија је снабдевена са најмодернијим мобилним словиком, шарикама и лихтијом.

Штампарија је снабдевена са четири штампарске машине и две СЕД МАШИНЕ за слагање, да би могла сваки посао изградити на потпуно задовољство свих својих купуџара.

Израда је чиста и брза, — Цена умерена.